

HYVÄ TYYPPI

»Hauska, lempeä, terävä... kaikkea mitä Carty-Williamsilta odottaakin.»

EVENING STANDARD

CANDICE CARTY-WILLIAMS

Suomentanut Natasha Vilokkinen

WSOY

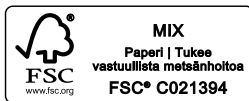
Candice
Carty-Williams

HYVÄ TYYPPI

SUOMENTANUT NATASHA VILOKKINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
People Person

Copyright © 2022 by Candice Carty-Williams
Suomenkielinen laitos © Natasha Vilokkinen ja WSOY 2024
ISBN 978-951-0-49576-6
PAINETTU EU:SSA

*Hyvä tyyppi on omistettu kaikille yksinhuoltajaäideille.
Eritoten niille, jotka tekevät parhaansa antaakseen kasvavalle
lapselleen rakkautta kahden aikuisen edestä.*

»Haloo? Onko Nikisha? Hei, Dimple tässä. Sarjan kolmonen, ainakin viimeksi kun kuulin. Aivan! Ei tosiaan ole juteltu pitkään aikoihin. Miten menee? Juu ei, nyt ei itse asiassa mene erityisen hyvin. On vähän kimurantti tilan- ja muistin, että käskit soittaa, jos – okei. Yhym. Jep. Aivan. Tekstaan osoitteen saman tien. Okei. Juu, nähdään kohta.»

Ensimmäinen luku

Cyril Pennington ei ollut nirso mies. Hänellä oli viisi lasta. Viisi lasta, jotka hän tunnusti, neljän eri naisen kanssa. Tunustaminen ei tosin tarkoittanut, että hän olisi maksanut elatusapua tai ollut fyysisesti, henkisesti tai emotionaalisesti läsnä lastensa elämässä. Cyril Penningtonin kirjoissa tunnustaminen tarkoitti sitä, että hän oli noin yleisesti ottaen tietoinen viidestä lapsestaan (saattoi niitä useampikin olla, mutta ei Cyrilillä ollut aikomustakaan ruveta kyselemään), muisti heidän nimensä ja silloin tällöin myös syntymäpäivänsä ja pyysi heiltä rahaa silloin kun meni huonosti. Ammatiltaan Cyril oli bussikuski, eikä hän tehnyt töiden lisäksi oikeastaan muuta kuin flirttaili matkustajien kanssa, jahtasi naisia, jotka olivat hänelle aivan liian nuoria, ja pelasi tuttujen kanssa dominoa parturiliikkeessä bussivarikon lähellä. Cyril ei itse tiedostanut olevansa mestari pitämään muita loitolla, vaan piti itseään seurallisena ihmisenä ja hyvänä tyyppinä. Lasten kannalta vain oli ikävää, ettei Cyrilin seurallisuus ulotunut heihin millään kaikkia osapuolia hyödyttävällä tavalla.

Cyriilin lapsista vanhin oli Nikisha Pennington. Temperamenttinen, määrätietoinen ja fiksu tyttö oli aikaa sitten päättänyt, että mies ei ole ikinä välttämätön, vaan pikemminkin

jotakin mukavaa, jonka saattoi tarpeen mukaan ottaa käyttöön ja panna taas pois. Ei häneltä liiennyt aikaa millekään isäkompleksille, ja suoraan sanottuna hän piti termiä suorastaan loukkaavana: miksi ihmeessä hänellä muka olisi jokin kompleksi sen seurauksena, että hänet oli lapsena jätetty? Käsittämätön oletus. Nikishan äiti oli Bernice. Bernicen äiti puolestaan oli ollut töissä hammaslääkärin vastaanotolla, jota Cyrilin äiti Delores pyöritti miehensä kanssa. Cyril oli tuntenut Bernicen jo hyvän aikaa ennen kuin kaatoi hänet sänkyynsä ja saattoi sittemmin raskaaksi.

Bernice oli hoikka, kiehtova ja pidäkkeettä flirttaileva jamaikalainen nainen, joka aurinkoisesta ulkomuodostaan huolimatta kykeni halutessaan nuijimaan kenet tahansa maan rakoon kielellisellä taituruudellaan. Nikisha oli iän karttuessa omaksunut tämän taidon Berniceltä ja turvautui siihen satunnaisesti, mutta ainoastaan silloin kun se todella oli tarpeen.

Seuraavana tuli Danny Smith-Pennington. Dannyn äiti oli Tracy Smith, siro ja pieni valkoinen nainen, jolla oli tummanvaalea polkkatukka ja oikein ystävällinen ja ymmärtäväinen luonne. Tracy asui bussivarikon lähellä, ja Cyrilillä oli tapana auttaa häntä kantamaan ostokset kuluneita kiviportaita ylös asunnolle, kunnes Tracy eräänä päivänä kysyi, haluaisiko Cyril tulla teelle. Kun Tracy tuli raskaaksi, Cyril vannoi ikuisena optimistina kunnostautuvansa ja olevansa läsnä tämän lapsen elämässä, samaten kuin Nikishan, kaksivuotiaan tyttärensä. Se oli ensimmäinen kerta, kun Cyril selkeästi valehteli itselleen.

Kolme vuotta myöhemmin Cyrilistä tuli Dimple Penningtonin ja Elizabeth Adesinan isä. Tytöt eivät olleet kaksoisia, vaan he syntyivät kolmen viikon välein toisistaan. Dimple

saapui kolme viikkoa ennen laskettua aikaa, itkien niin hiljaa kuin vastasyntynyt vain voi itkeä, kun taas Elizabeth, jota läheiset alkaisivat kutsua Lizzieksi, saapui ääneti, täsmälleen aikataulussa ja katsellen jo pitkin nenänvartta maailmaa, johon oli syntynyt.

Cyril oli tavannut Dimplen äidin Janetin yhdellä Old Kent Roadin klubilla, jossa toimi deejinä. Cyrilin dj-nimi oli Fireshot. Se oli myös sen äänentoistojärjestelmän nimi, jonka hän oli rakentanut Jamaikalla ennen kuin kuuli Lontoon kutsun. Cyril oli tykännyt Janetista, koska tämä oli niin iso. Yleensä pienemmät, hoikemmat naiset olivat Cyrilin makuun, mutta kun hänen katseensa osui Janetin uhkeaan rintamukseen ja mahtavan pyöreään pyllyyn, hänen huomionsa herpaantui niin että Red Stripe -olutpullo lipsahti kädestä levylautasille. Janetin runsaat muodot kiehtoivat häntä niin, että hän jäi koukkuun sekä fyysisesti että henkisesti. Cyril oli luvannut Janetille kuun taivaalta ja tulikin lahjoittaneeksi hänelle lapsen. Janet, lainopillisen sihteerin ammatista haaveillut intialais-jamaikalainen nainen, ei tiennyt Cyrilin muista lapsista mitään, ja heistä kuullessaan hän oli sekä murtunut että raivoissaan, vaikka pettymyksensä salasikin. Toki hän halusi lapsen, jota rakastaa, mutta sen lisäksi hän luuli löytäneensä Cyrilissä miehen, joka rakastaisi ja elättäisi heitä molempia, eikä suinkaan sellaista, joka kykeni heittämään lonkalta seitsemänkymmentäviisi syytä, miksei voinut maksaa sillä viikolla elatusapua mutta »saataisi pystyä vähän jeesimään parin viikon päästä».

Lizzien äiti oli Kemi Adesina, nuori sairaanhoitaja, jonka Cyril tapasi käydessään katsomassa äitiään Deloresia saira-

lassa. Kemi oli arvokkuuden perikuva, kaula oli pitkä ja hoikka, vartalo atleettinen. Ylpeä ja lujaluontoinen jorubalainen oli valmis täysipainoiseen ja kukoistavaan parisuhteeseen miehen kanssa, josta tulisi hänen lapsensa isä. Kun Kemille selvisi, ettei sellaista suhdetta ollut luvassa, hän katsoi arvostelukykynsä hetkellisesti pettäneen eikä puhunut mainitun miehen kanssa sanaakaan ennen kuin Lizzie kysyi, missä hänen isänsä oli. Se tapahtui noin yhdeksän vuotta siirtämisen jälkeen. Kemi soitti Cyrilille, vaihtoi pari pikaista kohteliaisuutta ja antoi luurin sitten tyttärelleen.

Kun Nikisha oli kymmenen, Cyril oli lähtenyt tapamaan vanhinta tytärtään ensimmäistä kertaa kuuteen vuoteen. Cyril ei enää edes teeskennellyt, että yrittäisi olla tytölle isä, mutta Nikishalla oli ollut muutama viikko takaperin syntymäpäivä ja Cyril ajatteli, että voisi olla mukava viedä onnitelukortti. Nikisha oli silmäillyt niin isäänsä kuin korttiakin halveksuen ja lähtenyt ulos leikkimään kavereidensa kanssa. Cyril jäi sisälle ja teki taas tuttavuutta Nikishan äidin Bernicen kanssa, joka näytti ihan yhtä hyvältä kuin silloin, kun Nikisha oli ollut pelkkä pilke Cyrilin silmäkulmassa.

Yhdeksisen kuukautta myöhemmin, eräänä joulukuisena pakkaspäivänä, syntyi Prynce Pennington. Nikisha olisi luultavasti pärjännyt paremmin ainoana lapsena, mutta yllättäen hän ottikin isosiskon roolin omakseen. Lähinnä siksi, että tajusi vastahangan olevan turhaa; kun Prynce ensimmäisen kerran otti ruokaa hänen suustaan syödäkseen sen itse, Nikisha tiesi, ettei se siihen jäisi. Kaikesta Nikishan omasta tuli pikkuveljen omaa. Jopa hänen ajastaan. Pryncestä kasvoi juoni haaveksija. Muisti toimi hiukan valikoivasti, mutta

hän oli terävä, hurmaava ja innostunut, vaikka ei halunnutkaan sitoutua mihinkään tosissaan.

Eräänä päivänä, kun kaikki lapset alkoivat olla Cyrilin mieltämässä seurusteluiässä (lukuun ottamatta Prynceä, joka oli yhdeksän), hän päätti, että tämä päivä, tämä lauantai olisi se päivä, jolloin lapset tapaisivat toisensa. Hän ponkaisi ylös pienen yksionsä nurkkaan työnnetystä sängystä, tepasteli ikkunaan ja veti syrjään lakanan, joka oli viimeiset kolme vuotta tehnyt verhon virkaa. Aurinko paistoi ja taivas hehkui yhtä sinisenä kuin kotipuolen meri Cyrilin muistoissa. Hän rakasti tällaisia päiviä. Cyrilin mieliala riippui täysin säästä, vaikkei hän tiennytkään miksi. Jos hän antoi mielensä harhailta tutkailemaan mahdollisia syitä, hän päätteli kaipaavansa aurinkoa, jonka oli tuntenut ihollaan joka päivä nuorena poikana Jamaikalla. Cyrilille kaikki oli aina hyvin yksinkertaista, joten jos hänelle olisi maininnut »kausiluonteisen mielialahäiriön», hän olisi aloittanut tappelun ja syyttänyt sanojaa noitumisyrityksestä.

Cyрил meni kylpyhuoneeseen, huuhtoi kasvot kylmällä vedellä ja harjasi hampaat. Hänellä oli vain yksi kokonainen etuhammas, ja se oli kultainen. Toisesta ei ollut jäljellä kuin puolet. Hän kertoi aina naisille hampaan katkenneen tappelussa, vaikka oli oikeasti kaatunut humalassa ja lyönyt naamansa portaisiin kiivetessään asunnolleen. Hän purskuteli, sylkäisi ja hymyili kuvajaiselleen säröilleessä peilissä. Hän päätti, että tästä päivästä tulisi hyvä päivä.

Hampaat pestyään Cyril meni äänentoistojärjestelmälle, joka vei huoneesta suurimman osan: korttipelissä voitettu

levysoitin ja kolme alkujaan rikkiäistä kaiutinta, jotka hän oli löytänyt yhden klubin edestä ja rahdannut kotiin suostuteltuaan kaverinsa kantoavuksi. Armasta levykokoelmaansa selailtuaan hän tuumi, että tänä aamuna oli paikallaan kuunnella Johnny Nashia.

Hän otti levyn varovasti ulos pahvisuojuksesta, sitten muovista, ja piteli sitä hellävaroen paksuissa, muutoin kömpelöissä sormissaan. Hän hymyili pistäessään levyn lautalle ja tunsi samaa kihisevää odotusta kuin aina, kun nosti hitaasti neulan ja lasi sen pyörivälle levyille.

Vinyylin rahina oli balsamia sielulle, ja musiikin alkaessa soida Cyril tunsi koko kehonsa rentoutuvan.

Suihku oli rikki eikä Cyril ollut muistanut maksaa kaasu-laskua, joten hän käytti peseytymiseen sankoa ja vedenkeittimellä lämmitettyä vettä. Sähkölaskun Cyril maksoi aina ajallaan, koska ei voinut elää ilman musiikkia. Eikä häntä haitannut, vaikkei hanasta tullutkaan kuumaa vettä. Tämä muistutti kylpemistä kotipuolella. Kun hän aikoinaan tuli Lontooseen, suihku oli käytännöllisyydessään sellainen ylläily, ettei hän oikein osannut siihen luottaa.

Sankopesun jälkeen hän siirtyi pyyhe lanteilla pienen asuntonsa toiselle laidalle. Aikoinaan timmi vatsa oli viime aikoina alkanut osoittaa pyöristymisen merkkejä ja rullotti pyyhkeen reunan yli.

Cyрил sively huolella kosteusvoidetta ennen kuin valitsi päivän vaatteiksi mustat suorot housut, mustan nahkavyön ja lohempunaisen lyhytihaisen paidan. Hän piti siitä paidasta. Hän ei muistanut, keneltä naiselta sen oli saanut, mutta tiesi varmuudella, ettei ollut ostanut paitaa itse. Asun hän viimeis-

teli kapealla kultaketjulla. Siinä riippui äidiltä saatu risti, joka killui entisten rintalihasten välissä.

Pukeuduttuaan Cyril tanssahteli pikku askelin ympäri asuntoaan, kunnes neula kohosi vinyyliltä ja ilmoitti, että oli aika lähteä. Tähän tyyliin Cyril eli. Hän yritti olla luottamatta liikaa varsinaiseen aikaan ja luotti pikemminkin tunteeseen, vaistoon, siihen miten maailma liikehti hänen ympärillään. Kuinka hän kykeni pitämään työpaikkansa oli arvoitus kaikille, jotka hänet tunsivat, eritoten hänen työnantajilleen.

Cyril poistui asunnosta ja lukitsi oven huolellisesti, ettei vain kukaan murtautuisi sisään ja yrittäisi varastaa mitään hänen musiikkiinsa liittyvää. Hän saapasteli portaat alas, poistui rakennuksesta – vanha yrjöjenaikainen talo, johon oli remontoitu aivan liian monta pikkuasuntoa – ja hymyili leveästi pihatiellä vastaan tulevalle postinkantajalle.

»Onko minulle mitään, Bill?» Cyril kysyi. »Paitsi jos tuot laskuja. *You cyan keep dem bills, Bill.*»

Postinkantaja, valkoihoinen William-niminen mies, jolla oli erikoiset viikset, nauroi kohteliaasti, pudisti päätään ja kohautti harteitaan, kaikkea kolmea yhtä aikaa. Cyril oli sitkeästi pitänyt kiinni jamaikankreolistaan kymmenet vuodet aina siitä asti kun tuli Englantiin, eikä se suinkaan ollut erityisen paksua. Williamilla ei siltikään ollut mitään käsitystä, mitä Cyril hänelle sanoi, vaikka he olivat vaihtaneet jokusen sanan melko lailla joka päivä viimeisen vuoden ajan.

Cyril kapusi autoonsa, kullanhoitoiseen Jeep-merkkiseen maastoautoon. Se oli hänen silmäteränsä. Suurin osa – tai mahdollisesti kaikki – siitä rahasta, joka olisi pitänyt käyttää

elatusapuun tai edes hitusen mukavampiin asumisoloihin, upposi kultaiseen jeeppiin. Hän ihan oikeasti rakasti autoaan enemmän kuin mitään muuta maailmassa eikä nähnyt siinä mitään väärää. Hän työnsi avaimen virtalukkoon, laski ikkunat alas ja työnsi cd-soittimeen parturista saamansa reggaemix-levyn. Ennen kuin lähti ajamaan Professor Nutsin »Inna di Bus» pauhaten, Cyril veti aurinkolipan alas ja hymyili peilikuvalleen kultainen hammas kimmeltäen.

»Sinä se sitten olet komea mies, Cyril!» hän totesi. Cyril ei tosiaan ollut niitä miehiä, joiden tarvitsee opetella rakastamaan itseään.

Ensimmäiseksi Cyril saapui Bernicen talolle. Hän oli ajoittanut tulonsa niin, että Bernice oli Brixtonin torilla tekemässä lauantaiostoksiaan. Cyriliä ei huvittanut päätyä sanaharkkaan, ei huvittanut vastata yhteenkään kysymykseen siitä, mitä hän teki *omien* lastensa kanssa *omalla* ajallaan. Kun Cyril kurvasi talon eteen, Prynce oli ulkona ja katsoi kultaista jeeppiä epäluuloisesti. Autosta raikuva reggae oli jo häirinnyt hänen rullaluisteluharjoituksiaan.

»*My yout!*» Cyril pysäytti auton ja työnsi hymyillen päänsä ulos ikkunasta. »Miten sinä noin pikkuinen olet?»

Prynce tiesi, ettei vieraille ihmisille saanut puhua, joten hän lähti takaperin kohti taloa niin nopeasti kuin rullaluistimillaan pääsi.

»Nikisha!» Prynce huusi taakseen. »Vierasvaara!»

Nikisha, nyt yhdeksäntoista, ryntäsi talosta paistinpanna heristäen. »Häivy siitä!» hän huusi ennen kuin tunnisti tulijan. »Ai sinä.»

Hän muljautti silmiään kultaiselle jeepillä ja siinä istuvalle miehelle ja laski paistinpannun.

»Tuo on sinun isäsi.» Nikisha silitti Prynecen päätä vapaalla kädellä.

»Kuka?»

»No, meidän molempien isä», Nikisha sanoi. »Hänen nimensä on Cyril.»

»Ai jaa.» Prynce räpytteli hitaasti ja katsoi miestä uusin silmin.

»*Y'all right*, Nikisha?» Cyril huikkasi. »Mistä lähtien sinä olet osannut kokata?»

Nikisha vain tuijotti Cyriliä. »Mitä sinä täällä teet?»

»Vien teidät päiväretkelle.»

»Ihanko tosi?» Nikisha nauroi. »Mitä nyt juhlistetaan?»

»Kuinkas vanha tämä nyt onkaan?» Cyril kysyi Nikishalta ja osoitti Prynceä. »Kuuden? Seitsemän? Pieni kuin mikä!»

»Prynce on yhdeksän», Nikisha korjasi. Hän harkitsi lyövänsä isäänsä paistinpannulla.

»Yhdeksän!» Cyril huudahti ja tarkasteli molempia lapsiaan. Nikisha näytti jo tismalleen samalta kuin äitinsä silloin kun Cyril tämän tapasi. Prynce näytti yhdeksänvuotiaalta Cyrililtä. Tosin huomattavasti laihemmalta.

»Ei kai tässä sen kummempaa juhlaa tarvita», Cyril ilmoitti Nikishalle ja Prynцelle. »Nyt on hieno päivä, joten tuumin, että mikä ettei. *Lemme see mi kids dem*. Vien lapset jonnekin mukavaan paikkaan.»

Nikisha avasi suunsa kysyäkseen, minkä tähden isä oli ilmestynyt juuri tänään, kun ei ollut näyttänyt naamaansa moneen vuoteen. Hän oli jo kysymäisillään, minkä vuoksi isä

luuli voivansa ajaa heidän talolleen tällä ylisuurella ja mauttomalla autolla ennalta ilmoittamatta ja häiritä heidän rauhaansa, miksi isä ei voinut olla kiltti Prynelle, joka ei ollut nähnyt isäänsä sen jälkeen kun oli ehkä kahden. Mutta kyselemisen sijaan Nikisha käskikin vain Prynecen vaihtaa rullaluistimet lenkkareihin ja käydä vessassa ennen lähtöä. Ehkä Prynelle tekisi hyvää nähdä, millainen heidän isänsä oli, sen sijaan että kyselisi jatkuvasti. Ei Nikishalla hänelle vastauksia ollut.

»Ja Prynce, pese kädet!»

Nikisha laski paistinpannun oven vieressä olevan kaapin päälle ja meni jeepille.

»Mitä kuuluu?» hän kysyi ja pani saman tien isänsä musiikin hiljemmalle. Kyllähän hän reggaesta tykkäsi, hän vain halusi kuulla keskustelun ilman että joutui arvaamaan kahdeksankymmentä prosenttia siitä, mitä sanottiin.

»Niin kuin näkyy.» Cyril hymyili, nosti volyymin entiselleen ja aloitti cd:n alusta, niin että Professor Nuts oli taas äänessä.

»*Wha' you know 'bout this tune?*» Cyril huusi laulun yli. Nikisha vain tuijotti.

Kun Prynce istui autossa turvavyö kiinni, Nikisha ihmetteli päätään pudistellen päivän saamaa käännettä. Toisaalta tämä oli kyllä pähkinänkuoressa hänen kokemuksensa Cyrilistä vanhempana. Sitä luuli viettävänsä ihan tavallista päivää, kun yhtäkkiä sai muistutuksen siitä, että a) sinulla on isä ja b) isäsi ei ole oikeasti vanhempi. Cyril lähti kurvailemaan pitkin Etelä-Lontoon katuja, ei keskittynyt kunnolla liikenteeseen, mutta hidasti suurin piirtein jokaisen ohittamansa naisen kohdalla vilkuillakseen tarkemmin.

»Isä, voisitko muistaa, että mekin ollaan kyydissä?» Nikisha pyysi ja tarkisti samalla, että turvavyö oli kunnolla kiinni. »Minne sinä meitä edes viet?»

»Mennään puistoon», Cyril sanoi. »Mutta ensin pitää tehdä pari – ei kun kolme pysähdystä.»

West Norwoodissa he ajoivat kerrostaloalueelle, jossa Nikisha ei ollut ikinä käynyt mutta jonka hän tunnisti, koska se oli lähellä bussivarikkoa, jossa hän tiesi isänsä olevan töissä.

Cyril avasi turvavyönsä ja hyppäsi alas kultaisesta jeepistä.

»Odottakaa autossa», hän sanoi ja katosi kerrostaloalueelle. Kun hän palasi, perässä asteli ruskea teinipoika, joka ei voinut olla kovin paljon Nikishaa nuorempi. Komea, Cyriliä pidempi mutta paljon hoikempi, otsa ja posket pahan aknen peitossa.

Cyril kiipesi kuskinpenkille, ja poika pujahti takaovesta istumaan Nikishan taakse.

»Kuka tämä on? Kuka sinä olet?» Nikisha kysyi kääntyen ensin isänsä ja sitten pojan puoleen saadakseen vastauksia.

»Siinä on teidän veli.» Cyril kohautti olkaansa niin kuin Nikisha olisi kysynyt jotakin hölmöä.

»Minä olen Danny.» Poika hymyili ja ojensi kätensä.

Nikisha ei tarttunut siihen.

»Minä olen Nikisha ja tuo on Prynce», hän ilmoitti ja kääntyi sitten tuijottamaan Cyriliä murhaavasti. Cyril ei kuitenkaan huomannut mitään; he olivat taas tien päällä ja musiikki raikasi. Cyrilillä ei ollut huolen häivää.

»Nikisha, pistätkö cd:n soimaan alusta, ykkösrata taas», hän pyysi esikoiseltaan.

»Minne me ollaan menossa?» Danny kysyi isältään musiikin yli.

»Puistoon», Cyril sanoi. »Mutta meidän täytyy vielä pysähtyä kerran tai pari.»

He ajoivat Norburyyn, Streatham ja Croydonin väliin jäävään omituiseen pikku kaupunginosaan, joka ei ollut omaksumut yhtään piirrettä kummaltakaan naapuriltaan mutta jolle ei toisaalta ollut kehittynyt ainuttakaan omaa erityispiirrettä.

Kultainen jeeppi pysähtyi pienen kaksikerroksisen rivitalon eteen. Cyril pysäköi näppärästi tilaan, joka oli näyttänyt niin isolle maastoautolle fyysisesti mahdottomalta.

»Oikeastaan voisinkin siirtyä vähän tuonnemmas», Cyril sanoi, lähti parkista ja pysäköi hiukan edemmäs kadulla.

Taas Cyril hyppäsi ulos autosta. Kun hän palasi, perässä tuli pullea teinityttö, jonka runsas ja kuriton tukka hapsotti päälään löysästä nutturasta.

Cyril nousi taas jeeppiin. Tyttö avasi kuskinpuoleisen takaoven ja näytti pelästävän, kun näki vieraan vanhemman teinipojan ja vieraan pikkupojan katsovan takaisin.

»Siirry vähän, Prynce, niin siskosi pääsee kyytiin», Cyril sanoi takapenkille. »Dimple, älä suotta noin säikähtäneeltä näytä!»

Nikisha muljautteli silmiään, kun Prynce irrotti turvavyönsä ja siirtyi Dannyn viereen.

Sillä välin kun Dimple otti vähän vauhtia ponnistaakseen jeeppiin, Danny kumartui Pryncen yli ja kiinnitti keskimmäisen turvavyön.

»Kiitos», Nikisha sanoi katsoessaan takapenkille aurinkolipan peilin kautta.

Danny nyökkäsi.

»Dimple?» Cyril pisti musiikin pienemmälle.

»Niin?» Dimple kysyi hiljaa ketään katsomatta.

»Tämä tässä on sinun siskosi Nikisha. Vanhin siskosi.»

Cyril heilautti kättään Nikishan suuntaan. »Tuo isompi on Danny, ja näetkös tuon pienemmän? Se on Prynce. Molemmat on sinun veljiä.»

Cyril käänsi avainta. »Meillä on vielä yksi pysähdys.»

»Oletko varma, että vain yksi?» Nikisha kysyi.

Cyril nauroi, vaikka kukaan kultaisessa jeepissä ei pitänyt tilannetta missään määrin hauskana.

Melkein puolen tunnin enimmäkseen vaiti ajetun matkan jälkeen Cyril pysäytti taas kultaisen jeepin. Tällä kertaa Claphamissa, lähellä isoa puistoaluetta.

»Ei mene kuin hetki», hän sanoi irrottaessaan turvavyötään. »*Talk amongst' yuhselves.*»

Cyril palasi äänettömään autoon. Kukaan jeepissä ei puhunut mitään. Pienen hetken Cyril ihmetteli, mahtoivatko he enää edes hengittää. Hänen perässään tuli hoikka ja nätti tyttö, joka näytti Nikishan silmissä suurin piirtein samanikäiseltä kuin edellinen Cyrilin hakema tyttö.

»Joku joutuu istumaan sylissä», Cyril sanoi avatessaan takaoven. Vastaan tapitti kolme silmäparia, joissa kaikissa oli tavalla tai toisella samaa näköä kuin hänessä.

»Näin iso auto eikä siinä riitä tilaa kaikille sinun lapsille?» Nikisha sanoi Cyrilille.

»Siltähän se näyttää!» Cyril vastasi hilpeästi kysymyksen piikistä autuaallisen tietämättömänä.

»Minä menen taakse niin Prynce voi tulla syliini», Nikisha sanoi. »Mitä jos sinä tulisit eteen? Niin mikä sinun nimesi olikaan?»

Nikisha osoitti Dimpleä, joka näytti nololta.

»Miksi hän?» Cyril kysyi. »Menköön pikkupoika hänen syliinsä, *nub*?»

»Siksi että hän on meistä isoin», Nikisha sanoi irrottaessaan turvavyönsä. »Hän vie eniten tilaa takapenkillä.»

Nikishan sanat iskivät Dimpleä rintaan ja vajosivat vatsanpohjaan, minne ne jäisivät vielä pitkäksi aikaa. Dimplen kasvat kuumenivat, ja hän yritti olla itkemättä irrottaessaan turvavyönsä ja vaihtaessaan paikkaa Nikishan kanssa sillä välin kun uusin lisäys Cyrilin innottomaan jengiin seiso ulkona kädet puuskassa.

Nikisha veti Pryncen syliinsä, ja uusi tyttö kiipesi jeepiin pitkillä, hoikilla koivillaan.

»Minä olen Elizabeth. Oletan teidän olevan minun sisaruksiani», hän arvasi ikäisekseen yllättävän kuivakkaan sävyyn.

»Fiksu tyttö. Kutsuuko kukaan sinua ikinä Lizzieksi?» Nikisha kysyi.

»Vain perhe», Elizabeth ilmoitti painokkaasti.

»Okei, Lizzie», Nikisha sanoi vastauksesta välittämättä. »Minä olen Nikisha, vanhin. Tämä on Prynce, nuorin. En tiedä, kuinka vanhoja nämä toiset ovat. Te voisitte esitellä itse itsenne.»

»Danny, hei vaan», Danny totesi hymyillen keskipenkiltä. »Seitsemäntoista.»

»Ja minä olen Dimple», Dimple melkein kuiskasi etupenkiltä. »Täytän heinäkuussa neljätoista.»

JOS SAISIT VALITA PERHEESI... VALINTASI EI OSUISI PENNINGTONEIHIN.

Influensserin urasta haaveilevan kolmekymppisen Dimple Penningtonin elämä on kutistunut puhelimen näytön kokoiseksi, eikä hän ole koskaan tuntenut itseään yhtä yksinäiseksi. Hänellä on kyllä poikaystävä ja neljä puolisisarusta, mutta poikaystävä on ääliö ja sisaruksistaan hän ei oikeastaan edes tunne. Etäisen Cyril-isän lisäksi heitä yhdistää vain hylkäämisen pelko ja pari hämärää lapsuusmuistoa. Kun dramaattinen tapahtuma tuo sisarukset jälleen yhteen, on elämä yhtäkkiä kuin kiusallinen tutustumisleikki, johon kukaan ei haluaisi osallistua.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49576-6